

og det er det endnu mindre, efter at Ministeren har forklaret os, hvad man indenfor hans Parti forstaaer ved Statens og Kirkens Adskillelse. Det Udvalg, her er foreslaaet, vil komme til, som det, der sad i Begyndelsen af Aarhundredet, som det, der var nedsat sidste Gang, at sidde i længere Tid, fylde en hel Del Papir med lange Taler og Drøftelser om Forholdet mellem Stat og Kirke, bruge nogle af Statskassens knapt tilmaalte Penge og afgive en halv Snes forskellige Betænkninger, som vil fylde yderligere op i Arkiverne, og dermed basta. Mere kommer der ikke ud af det Udvalg, der foreslaas her, og det vilde slæt ikke fremme det, vi fra vor Side kunde ønske. Hvis der skulde komme mere ud af det, hvad jeg altsaa ikke tror, vil det blive i Retning af en Kirkeforfatning, som vi ogsaa er Modstandere af.

Efter Ordførernes Udtalelser har baade de Konservative og Venstre samme Standpunkt til det foreliggende Forslag i Aar som tidligere, medens Ministeren jo skiftevis har forelagt det og erklæret, at det ikke burde forelægges, og sluttet sig til det, naar andre forelagde det, og nu endelig selv forelægger det igen. Det radikale Venstre er fremdeles Modstander af Lovforslaget. Jeg er ikke af den Opfattelse, som en af de ærede foregaaende Talere har udtrykt, at Forslaget ikke blev færdigbehandlet i Fjor. Jeg har det bestemte Indtryk, at det var fuldstændig uddebatteret, og at det vil være overflødig at tale mere om det, fordi der ikke er noget Grundlag for at komme hinanden nærmere. Jeg har derfor ikke noget som helst Ønske om at se dette Lovforslag henvist til fornyet Udvalgsbehandling. Saa vidt jeg ved, er de Medlemmer, som i Fjor sad i Udvalget, fremdeles Medlemmer af Tinget, og de vil sandsynligvis, hvis der skulde blive nedsat et Udvalg, atter blive Medlemmer deraf. Det vilde blive til Gentagelser, man vilde sidde og se paa hinanden uden at komme videre. Jeg tror, at alle Medlemmer af det høje Ting har drøftet dette Spørgsmaal saa ofte og har taget deres Standpunkt — man kan vel ogsaa haabe, at det Standpunkt, den højtærede Minister nu har taget, er det endelige —, saa der neppe kan vindes noget ved at fortsætte.

Jeg vil anbefale det høje Ting at forkaste det foreliggende Forslag.

Kirkeministeren (Dahl): Jeg vil først rette en Tak til Ordførerne for det socialdemokratiske Parti og det konserva-

tive Folkeparti, fordi de har sluttet sig til dette Forslag, ligesom tidligere, naar det har været fremlagt i det høje Ting, og udtale en Beklagelse af, at de to andre Partiers Stilling er den samme afvisende, som den tidligere har været. Jeg sporer stadig ude i Befolkningen en større og større Tilslutning til Tanken om Drøftelsen af de kirkelige Forhold i et blandet kirkeligt og politisk Udvalg. Jeg tror, der er en stadig stigende Tilslutning til den Tanke, fordi man ser, at den Uro, der er om de kirkelige Forhold, i Virkeligheden bundet langt dybere end i en saadan Tilfældighed som den for Tiden siddende socialdemokratiske Minister, at Uroen bundet i virkelig utilfredsstillende Forhold, saaledes som Udviklingen har været i den sidste Menneskealder. Dette fandt ogsaa under Finanslovdebatten i Efteraaret 1924 Udtryk hos en af Venstres Talere, en Taler, hvis Ord man ellers plejer at tillægge meget betydelig Vægt. Det var nogle Ord af Klaus Berntsen. Han udtalte nemlig, at Autorisationen af det Ritual, som den Gang var stærkt paa Tale, og som var foreslaaet af Valgmenighedspræsten i Ryslinge, vilde betyde en Sprængning af Folkekirken. Nu blev Ritualet jo ikke autoriseret den Gang, men det blev fra anden Side i Folketinget, fra en af Partiordførerne gjort gældende, at hvis han havde været Kirkeminister, vilde det være blevet autoriseret, og han bebrejdede mig i stærke Ord, at jeg ikke vilde autorisere det. Det er altsaa ikke blot den nuværende Kirkeminister, der kan frembringe urolige Forhold, efter hvad den ærede Ordfører for Venstre mener, men en Ordfører for et andet stort Parti her i Rigsdagen har jo vist, at han vilde have frembragt langt større Uro om de kirkelige Forhold, hvis han havde været i mit Sted.

Nej, Uroen bundet, som sagt, i den Udvikling, der har fundet Sted lige siden Systemskiftet, og den bundet navnlig i de kirkelige Love, som vi fik i 1922. Det er der, man skal søge Aarsagen til Uroen. Man havde i 1903 ved den første Menighedsraadslov etableret et nyt kirkeligt Vælgerkorps, og dette Vælgerkorps' Indflydelse er stedse blevet udvidet og blev især udvidet ved Lovene af 1922. Herimod har jeg i og for sig intet at indvende, men naar man giver et saadant Vælgerkorps en saa betydelig Indflydelse, som man har gjort, og lægger Grunden til Krav om større Indflydelse, skal man sørge for, at det bliver sammensat paa en tilfredsstillende Maade. Det er det, man ikke har